

des dette i første Række den Bevægelse, som rejstes af Dansk Kvindesamfund i 80-erne. Paa Dansk Kvindesamfunds Opfordring indledede daværende Overretssagfører Zeuthen i April 1883 og daværende Højesteretssagfører Høgsbro i November 1884 i D. K. i København Forhandlinger om »Hustruens Retsstilling«. Det var stærkt besøgt og overordentlig livlige Møder, hvor Meningerne delte sig mellem at kræve *Særje* og *Fælleseje med Fællesraadighed*. Hr. Zeuthen begyndte ligeledes efter Dansk Kvindesamfunds Opfordring Udarbejdelsen af et Smaaskrift om Hustruens Retsstilling, men det saa aldrig Dagens Lys, og i dets Sted udgav Hr. Høgsbro i 1892 et Smaaskrift til Brug ved Dansk Kvindesamfunds Agitation under Titlen »Kvinden og Ægteskabet efter gældende dansk Ret«. — Mange Kvinder var den Gang for ængstelige til at tage Ordet offentlig, men i D. K.'s Maa-nesskrift for 1885 — Kvinden og Samfundet — tog flere, hvoriblandt underskrevne, Ordet og fremhævede særlig det samme, som Hr. Ingerslev, at Hustruen ved at nedlægge sit Arbejde i det fælles Hjem, burde faa en uomtvistelig Ret til Medraadighed over dette. Underskrevne foreslog bl. a. i en mundtlig Forhandling, (efter at have søgt efter i en Bog om Handelsforhold), at Hustruen ligesom det stundom finder Sted for den ene Kompagnons Vedkommende i et Handels- hus, skulde indtræde som *passiv Interessent* i sin og Mandens Forretning, saaledes at han styrede det udadtil, men hun var berettiget til at efterse Bøgerne naar som helst, og han skulde aflægge Regnskab for hende ved Aarets Slutning.

Disse Møder og Artikler kaldte den Stemning til Live, hvis Frugt blev Loven af 1899, men de ledende Mænd — Professor Deuntzer og Justitsminister Nellemann — tog ikke Kvinderne med paa Raad, thi saa kunde vi ikke have ladet os nøje med det Fremskridt, der skete.

Da Loven i Begyndelsen af 1899 var til Behandling i Tingene, vilde Underskrevne have rejst en Adressebevægelse i Dansk Kvindesamfund for at faa indført to Bestemmelser i Loven: 1) at Manden ikke alene skulde have Hustruens Samtykke til at afhænde faste Ejendomme, Værdipapirer o. s. v., som havde *tilhørt Hustruen* inden Ægteskabets Indgaaelse eller lød paa hendes Navn, men ogsaa naar disse havde *tilhørt Manden*, ud fra det Synspunkt, at begge Dele hørte til det *fælles Bo*, som begge Ægtefællerne var lige interesserede i at bevare

og 2) at Hustruen skulde have *Medbestemmelsesret over de fælles Børn*.

Det lykkedes mig imidlertid ikke at sætte denne Adresse i Gang, men af et Smaaskrift — Formueforholdet mellem Ægtefæller — som jeg havde skrevet til Brug ved Agitationen, og hvori jeg havde fremsat de to ovennævnte Krav, lod jeg omdele et Eksemplar til hvert af begge Tings Medlemmer og til alle Ministrene.

Siden den Tid har Dansk Kvindesamfund ved Aarsmødet i 1907 nedsat et Udvalg, hvori sad en saa anerkendt udmærket retskyndig som Professor Munch-Petersen. Dette Udvalg har udarbejdet et »Udkast til Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller og Ægtefællers Forældremagt over deres Børn« og indgivet dette til Justitsministeren.

Flere af Dansk Kvindesamfunds ledende Personligheder har været oppe hos Ministeren og talt personlig med ham. Justitsminister Høgsbro, som havde en lige saa fin og nobel Tænkemaade overfor Kvinderne som Hr. Ingerslev, lovede ogsaa at udarbejde et Forslag om Moderens Medraadighed over Børnene, men dette Forsæt kom han aldrig til at udføre.

Gid mange Ægtepar vilde læse Adjunkt Ingerslevs lille udmærkede Bog og indrette sit Liv derefter, saa at Livet i stor Udstrækning indførte en bedre Ordning end den hidtil gængse og derved beredte Jordbunden for den retfærdige Ægteskabslovgivning, som *maa* komme.

Dog nu er det kommet til at staa klart for os Kvinder, at skal vi rettelig kunne kæmpe for vor Sag, maa vi selv have Vaaben i Hænde, det eneste Vaaben, hvormed man kan kæmpe med Udsigt til Sejr, nemlig: politisk Valgret og Valgbarhed! Derfor har vi sat saa store Kræfter ind paa at skaffe os den! Lad Ægteskabsloven med sine himmelraabende Uretfærdigheder — tænk paa, at *Moderen ikke har retslig Medraadighed over sit Barn!* — nu hvile til den Dag kommer, da den danske Kvinde sidder som fuldmyndig Borger i den danske Rigsdag.

Den yngre Slægt, som nu er opvokset, véd ofte ingen Besked om Dansk Kvindesamfunds store, trælsomme Arbejde for Kvindens Ret, men Dansk Kvindesamfund arbejder endnu, det trænger til al den Støtte, det kan faa, og Mænd med en saa udpræget Retfærdighedssans som Hr. Ingerslev hører hjemme i vore Rækker! Gid vi snart maatte hilse ham Velkommen der!

Astrid Stampe.